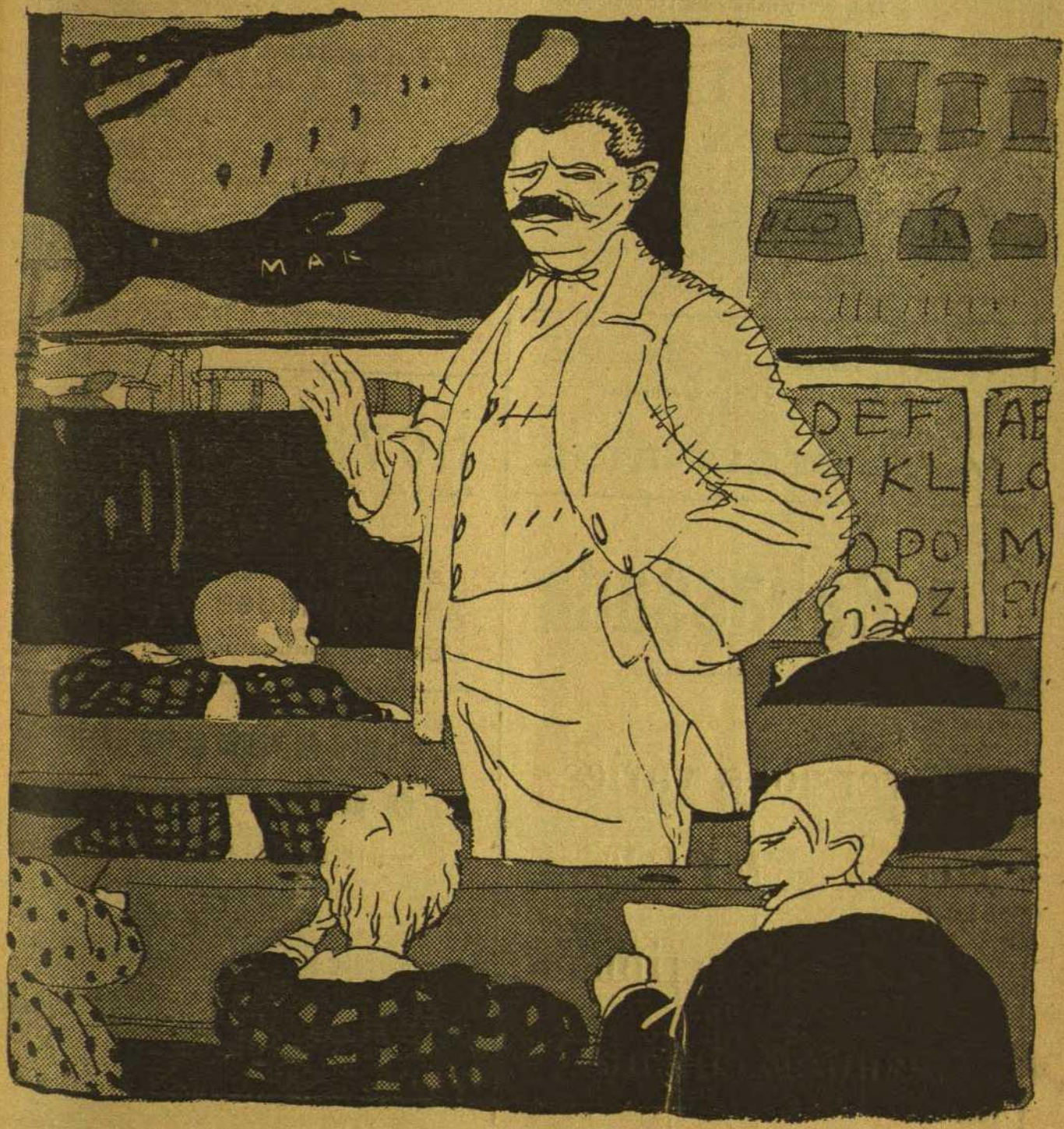
Any V.—Núm. 204 10 céntims Barcelona, 23 d'octubre de 1912

PAPITU

El mestre.—Un día faré un *exrament* que us en recordareu tota la vida.

TEATRE ARNAU

Tots els díes tarde a les 7. Nit a les 11

ELS JAPONESOS

Espléndida presentació

El decorat y trajos valen 150.000 pesetas

TEATRE LÍRIC

(PARALEL)

Extraordinaries ovacions a la companyía de

DON CECILI RODRIGUEZ DE LA VEGA!!!

Totes les nits els grans éxits del TEATRE GUINYOL!!!

El Cuarto número 6 :: **La Clínica del Dr. Goudrón**

CHALÁN DE HONRAS

(En cá la Lunares)

Dijous, estrena del nou drama guinyolesc

EL SECRETO DEL ABISMO

de gran aparato escénic y de sensacional argument.

GRAN EDEN CONCERT

Tots els díes tarde y nit grans concerts

Ruidós succés

MLLE. BEGUINETTE

La Rabassada

Diversions varies

NOVA EMPRESA

Proxims aconteixements

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta día y nit

Tots els díes tarde y nit

LLUVIA DE PRÍNCIPES

Gran troupe de varietés de la que formen part:

JULIA ESPAÑA, Hnas. Libertad. La Palmerita, Hermanas Fabre. Rosalito, La Reverte y altres 30 artistes.

LA BUENA SOMBRA

Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós éxit de

LES 4 LUTTEUSES

Amb les seves lluites GRECORROMANES

Diego, Trio Delmonte, La Troyana, La Carmela, La Navarro, Poupée y tota la troupe

Día 22: Debut de Las Hermanas Vigne

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Royal Concert

Pabelló de Moda :: **El Rey dels Music-Halls**

Succés a la sens rival

BELLA OTELLO

Sempré éxits a la extensa troupe composta de

25 Escullides artistes 25

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis:

Centre de venta al per major de periódics y setmanals y tota classe de llibres

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantía en metàlic.

Any V.—Num. 204

Barcelona, 23 d'octubre de 1912

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palayo, 32
Horas de 5 á 8
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPANYA, trimestre . . . . Ptes. 2
ESTRANGER » . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPUS

Un sarauista incomprés

Era un minyó, mitj rajoler mitj llenyataire, que va baixar a vila amb motiu de la festa major que s'hi celebrava.

Tot mudat y empolainat, feu vía cap a l'inevitable «Casino de la Unión», aont s'hi donava un ball de déixam encendre.

De primer antuvi se dirigí a una donzella que feia d'alló més goig, resultant esser

la pubilleta més rica,
com, també, la més bonica

de la població, que s'esverá, amb raó, veient aquell galet que l'anava a treure pera ballar.

L'home, poc versat en aqueixos tránguls, no trovant termes prou elegants pera fer decidir a la balladora a acceptar el seu bras, va deixarse d'andrómines, anant de dret al gra:

—Apa, somhi?

La noia, ofesa, girá la vista; el crac, insistí:

—Es a dir que'm clava bota? Cregui que si vosté ballés amb mi, sabría lo qu'es *canela!*

—Fássim el favor de retirarse; ni que m'assegurés que sabría lo qu'es llonganissa!

Ous

En un recó del mercat de Sant Josep discuteixen unes quantes marmanyeres sobre lo que resulta més pera conservar els ous frescos.

—Amb palla —diu una.

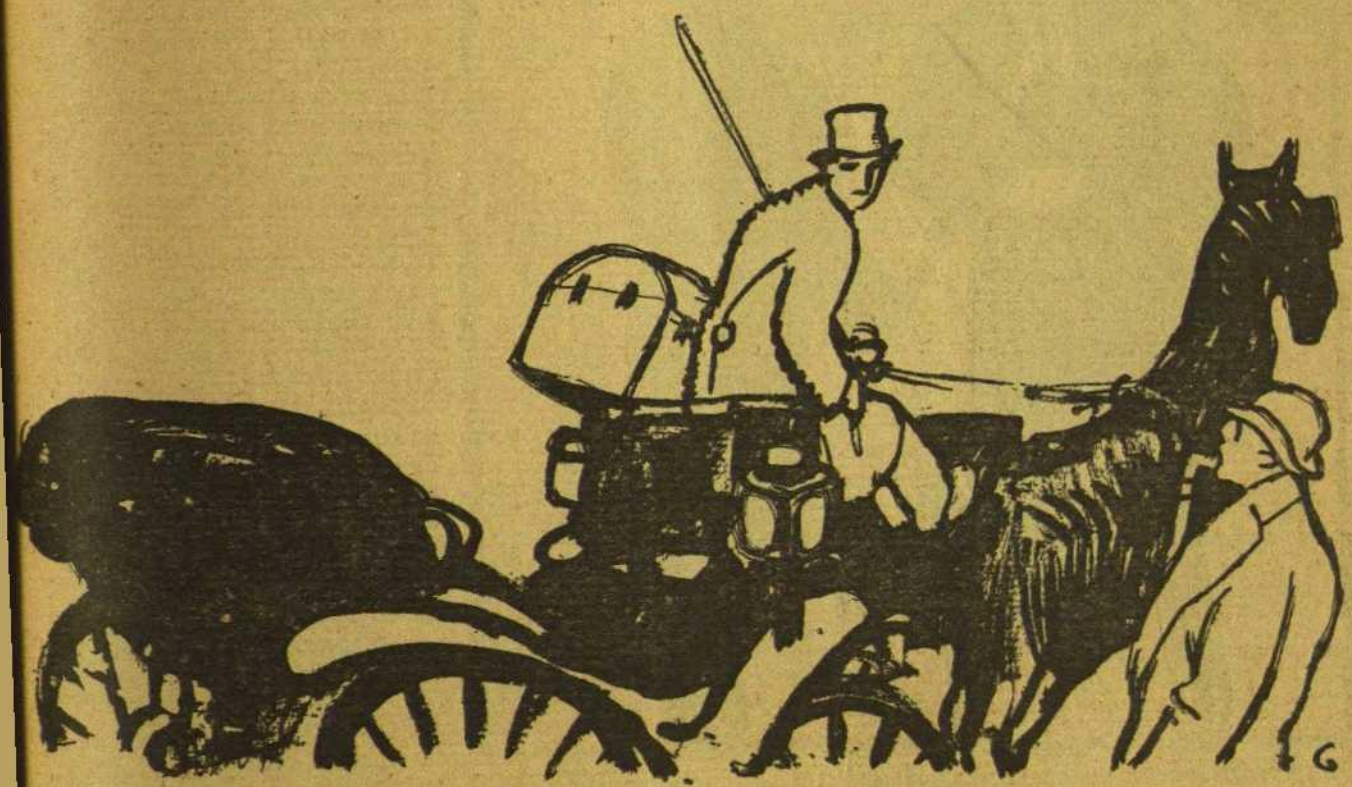
—Amb serradures —diu altra.

—Amb sorra —respón una tercera.

A la fi s'arma un avalot, dienthi cada qual la seva.

Un vell, que desde'l principi de la discussió se les está escoltant amb molta atenció, fent una rialleta de mofa els hi diu:

—Cap de vosaltres sab el remei. Pera conservarlos han d'estar penjats. Jo fa setanta anys que'ls hi conservo y encara son frescos.

—Jo'm pensava que la carrera no més valía una pesseta.
—Sí, senyor, pero vosté ja compendrá que fer la carrera per una pesseta es molt reventat.

Carnet de la setmana

(Imprescindible pera tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 13.—Comensen a sortir trajos de mitj temps.—Assamblea lerrouxista amb solos de dissidents. —Gran ball de societat en casa del *senyor Bruguerola*, veí del carrer Ample. Dos dels invitats son sorpresos en el precís moment de grapejar a la raspa.—Telegrama particular rebut per la telegrafía sense fils de la Redacció de PAPITU. Fetxat el 12 y dipositat el dilluns dia 10: «Amb motíu de la corrida de toros del *Gallo* y *Gallito*, el Centre cotoner sospén la Junta.» Aixó es afició, que lo demés son trons.

Dilluns, 14.—En el *foyer* de la *Bena Sombra* fan sort les ex menors *Dafnis* y *Cloe*.—En el carrer de Montaner contemplem el lletrero d'una droguería, que diu: «*Aida. Comestibles*».—El *senyor Saladrigas*, amic de la broma y de la simpática *Quimeta* la del mercat del Born (antic feude del ex síndic *Borrell y Sol*), obsequia a la seva estimada amb un sopar de duro y en un reservat.—La *Morenita* estrena barret nou, essent l'admiració de tot el carrer del Comte del Assalt.—En *Peius*, nostre immortal indiscutible, publica la seva traducció directa del anglés, del *Hamlet*. Una nevoda d'en Shakespeare li envía una postal donantli les gracies.—Comensa en el Congrés la temporada de género chico.

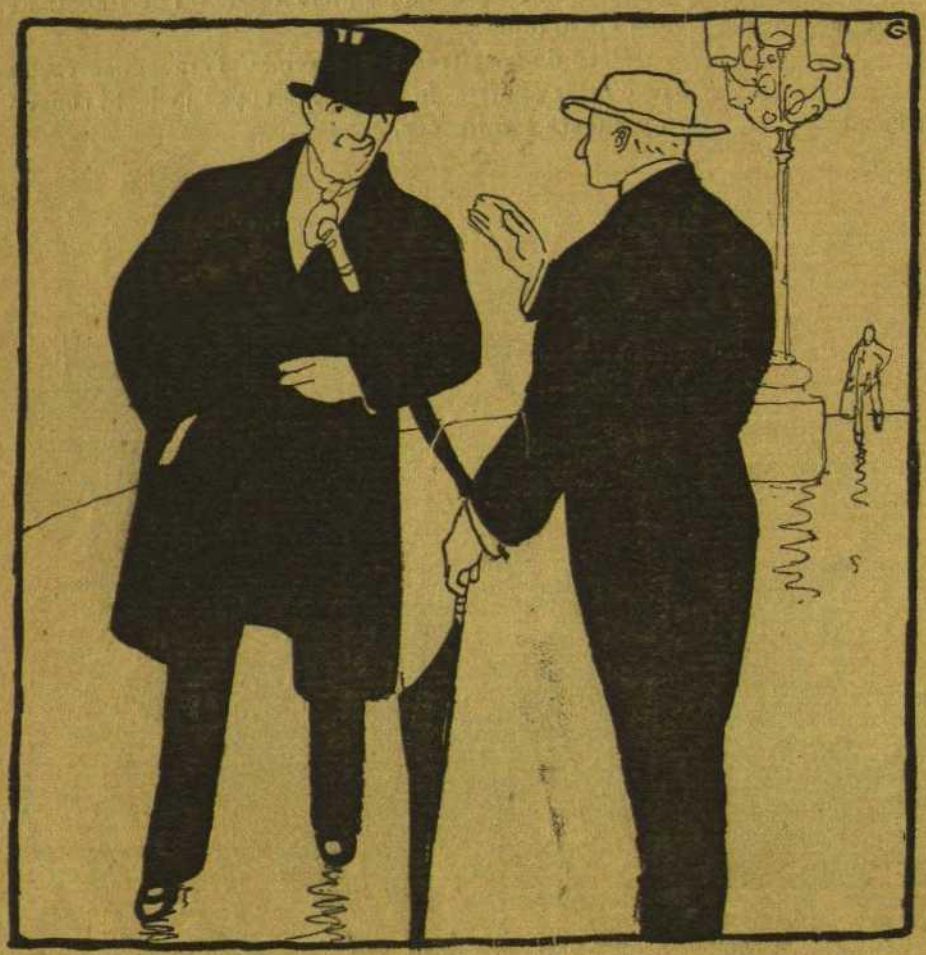
Dimars, 15.—Sant de la *Teresina*, la de Sant Gervasi, benefactora dels estudiants que no poden sortir a la nit.—En l'*Edén* admirem, contemplem, ens extasiem y no passem d'aquí devant d'aquelles divinitats que's diuen *Mari-Marina*, que'l mateix éxit tenen quan ballen que quan dansen en el *foyer*.—El *Doctor Didac Ruiz* gaudeix en el *Soriano*, contemplant les beutats de *La reina del Albaicín* y les cames de les segones tiples.

Dimecres, 16.—El *Parnaso* s'estableix en el *Lion*, baix l'advocació d'*Apolo Alfons Maseras*, rodejat d'en *Ramon Vinyes*, poeta amb *garçonier* permanenta, en *Font* y *Laporta*, l'*Abat Viura*, *virgo levisacus* y altres afortunats mortals.—Solemne homenatge *chez* Pilar Pamies, dedicat a la exquisida *Margot*. Xampany y xacolata. Els exercicis espirituals fineixen a les nou del matí. La *Pilar*, fina, atent, espléndida; vaja, com sempre. Nostre senyor li aumenti tot menys el pes.—Cómica arrivada del governador, senyor *Sánchez Anido*. Va tenir que donarse a coneixer com si fos un vulgar mortal, doncs ningú sabía descobrirlo. En cambi —oh, quin honor per la familia! — el senyor *Sánchez Anido* no ignorava l'existencia de PAPITU. D'aixó s'en diu erudició.

Dijous, 17.—Quan pretenem explicarnos quina es més hermosa de les tres, el nostre cap s'ens en va de puesto. Per qué, quina, quina es la més guapa del *tio y remeno Delmonte*? La *Carolina*?... La *Carmen*?... La *Cachita*? Senyor, si fins la mare es arxipistonuda!...—Gran recepció en *la Rectoría*, en honor del *señorito Don Ricardo Calvo y Agosti and Poveda*. En *Puigdengolas*, qu'es el venerable rector; en *Burés*, en *Mainar* y demés cabildo, fan els honors de la casa. Cal confessar que *la Rectoría* es el derrer taller artístic de Barcelona. Les esculptures d'en *Casanovas*, delicioses, pistonudes...

Divendres, 18. — Banquet en el *Lion*, pera solemnisar la fi de la restauració, en honor dels acreditats escaperantistes y pintaires *Alexandre Magno Soler* y *Don Arturito Pedrals*. Cal confessar que la casa fa goig.—Sols amb l'intenció de que li contemplin el mamellam, la *Pepita Conde* vesteix elegantíssimament de negre. —Els ferroviaris, amb tota la raó no's deixen posar la llufa.

Dissabte, 19.—Marxa cap a Madrid l'impalpable *Salvadoret Andreu*. —El *pollo Borrás*, de Gracia, demana relacions a una casada.—L'*Angeleta Ero*, més hermosa que mai.—No passa res que valgui la pena. Qué hi farem! — *El Calendari de* PAPITU oh, aixó sí que va endevant!...

—Si vosté'm diu que som els bens d'en Coromines, jo li diré que vostés son les cabres d'en Cambó.

Ahont menys penses te mosseguen

Donya Clara, la bona, la virtuosa donya Clara, esdevingué greument malalta.

El seu rostre era desfigurat, en l'espai de barra a barra s'hi ensorraven els llavis, entremitj d'ells se veia una mena de claveguera negre com l'entrada del infern, les galtes eren xuclades, els ulls enfonzats y una suor agre encastava sobre'ls polsos els cabells despentinats.

De tant en tant feia uns gestos com de volguer treure, pro res. Després s'apretava'l ventre y cridava:

—Ai! Ai! Ai! Verge santíssima!

La visitaren metjes de totes menes: alópates y homeópates, cirugians que volíen obrirla com a un porc y de medicina interna qu'ho curaven tot amb píndoles. Res. La pacienta seguía amb els seus:—Ai! Ai! Ai! Verge del Remei Santíssima!

Cerca per aquí, cerca per allá, la millora no venía. Lo únic que va poguerse conseguir, a copia de Rubinat y bolados de cân Serra, fou que'ls terribles dolors anessin baixant, baixant.

Ja no era al ventrell aont s'apretava sino més avall, després sobre'l llombrigo, després sota'l melic.

Allí la cosa restá aturada. Ni amunt ni avall, era un tenirhi les mans de dotze a dotze y una bojería de sentir cridar:

—Ai! Ai! Ai! Verge dels Desconsolats!

Per fi arrivá un metje molt saberut, el qual li feu treure la llengua, li prengué'l pols, li palpá'l ventre y finalment digué:

—S'ha d'acabar aixó. Portin aigua y unes pastilles de sublimat. Vosté, senyora, tombis.

—Cóm?

—Sí, dona, que's tombi; posis de boca-terrosa.

—Doctor...

—Calli! Tenen vaselina?

—Doctor...

—Calli!

El doctor saberut s'unta el dit índex de greix, aparta les anques de la malalta y zas! li fica dintre'l cul.

—Ai!... diu la malalta.

—Ai! caraí! ai! —respón el metje.— No mosseguí! no mosseguí!

Y retira el dit, que porta incrustades unes magnífiques dents postisses de la virtuosa donya Clara, y qu'eren la causa de tots els seus sofriments.

—Si jo pogués vestir com ella, també'n seria d'elegant.

Un pare bon home

Les tres germanes han entrat a la cambra. Es l'hora d'anar a dormir. Dormen les tres en dos llits de monja. Les tres germanes son ja granadetes: l'una te divuit anys, l'altre setze, l'altre catorze. No tenen son. Se fiquen al llit y parlen alegrement.

A la tarde han anat a la platja y han vist un xicot desnú. Ho comenten. Cóm estava ben fet!

L'una diu:

—Donaría cinc pessetes per tornar!o a veure d'aquella manera.

L'altre contesta picant de mans:

—Jo'n donaría deu!

La més petita, boja de desitg, s'apressa a dir:

—Jo quinze!

En aquell moment se sent tos a la cambra del costat. Es el pare de les noies.

S'espanten.

—Ai, pobres de nosaltres, qu'ens haurá sentit!

Ho proven. Diu la més gran, qu'es la més decidida:

—Ja es al llit, papá? Que la gaire estona?

El seu pare respón amablement:

—M'hi he ficat en el mateix moment que vosaltres heu comensat la subasta.

DE LA VIDA ALEGRE

Segueixen en competencia els nostres músic-halls, continúen disputantse el *moreno* displicent y aquest se deixa portar com una papellona per la llum.

No es que ho critiquem; senyalem el fet y ens en congratulem pel bon nom de Barcelona, que creix y s'extén per tota l'Europa mercés a aquestos llocs de mal nom.

Unes paraules de sentiment també hem de fer constar que serveixin de lenitiu al disgust que'l senyor Portela y Valladares, uns díes avans de deixar aquesta *ínsula*, va ocasionar a la *Cachavera*, fentla agafar perque com en un *tutti li mundi* ensenyava als embadalits el niu de l'humanitat. Aquesta mida, que va omplir de dol a la *Gran Peña*, en cambi feu sortir de pollaguera a tota la Delegació de Policía del districte, que gaudí de bones vistes mentres hi estigué reclosa la *Cachavera*. No hi ha mal que per be no vingui, traduim del castellá.

***

Un altre aconteixement alegre y barceloní cab en aquestes aquestes, sempre tiesses pera fer de pedestal a tot lo que s'ho mereixi.

Ens referim a l'arrivada de l'*Alfons Maseras*.

Aquí'l tenim com aucell de pas, lluint en son plomall mirífic l'apoteosis del triomf.

Ve de París, y a París s'en torna pera lluir en aquell escenari que te per públic el mon sencer.

Es el poeta del *Delirium* que tantes barcelonines han pagat a llágrima per estrofa.

Ve de la ciutat-foyer, y en l'*empaque* del *boulevard* hi deixá traslluir el pintoresc desgaire propri dels barcelonis, vinguin d'allá ont vinguin.

Els cabells encrespats, els ulls encesos, els llavis roents, els brassos en lassitut, ha sigut l'admiració y ha encés un desitj en les professionals amoroses dels nostres foyers, que saben el mérit d'un rinxo, l'encant d'uns ulls encesos, la virtut d'uns llavis ardents y la voluptat d'un brassos que cauen cansats, més no retuts.

Maseras

A la *Sala Imperi*, l'*Olimpia d'Avigny* li ha fet ofrena de les seves mirades ardentes; al *Edén Concert* ha corprés a la *d'Artois*, a la *Buena Sombra* ha parlat amb la *Carmela Delmonte* qui ha baixat els seus ulls divins enlluernada, ha dançat amb la *Modelo* qui se creia transportada per un angel.

Al *Alcázar Español* ha fet de Paris homéric en un judici improvisat antre les artistes.

En el *Recreo*, la *Sirena* se n'ha enamorat, de la *Frescales* el desiderátum y la *loFrita* li ha fet un homenatje.

Al *Royal Concert*, el saló de moda, la Carmen *Morena* li ha fet un petó dels que no s'obliden; la *Sara Delmonte* l'ha obsequiat amb una cansó del Camagüey plena de delicats recorts pel nostre Maseras, y l'*Angelita Ero* li ha dedicat una de les seves danses orientals que quan les balla transforma l'escenari en un recó deliciós del harem més refinat y sugestiona als *morenos* fins a creures que tots ells son els sultans d'aquell recó.

***

El triomf amatori del Poeta, seguit y decisiu, que sols ens atrevim a resumir, no ha lograt ferli oblidar, are per are, aquelles parisenques que

en elles, la boca
el sexe duplica...

paraules immortals dedicades per en *Maseras* a les *mondaines* franceses que dominen el món amb les flors perverses dels llavis llurs.

***

Així ha estat *la vinguda del Maseras;* Apol-lon te un consemblant a Barcelona y les Muses un fill predilecte.

Flors d'amor y poesía, creixerán aquesta tardor entre les barcelonines. S'en va aviat. Viu sota'l cel blau. Estima de cara al sol. Els matins descansa; les tardes es de les aficionades, les nits es per les professionals.

Así viu el Poeta. Sense que'ls ulls se li apaguin! Sense que'ls llavis se li refredin!

Foot-ball

El passat diumenge s'anunciava un partit amistós (?) entre el «Barcelona» y l'«Universitary» Hi concorregué molta gent, comensant el partit a tres quarts de quatre.

L'Allach gran s'encarrega del xiulet Després d'haversho fet a la ratlleta surt l'«Universitary» d'esquena al sol y de baixada. De surtida en Massana fa cara bola amb en Varela; aquest se queixa d'entre-cames s'hi cargola y s'hi ajeu. Fan rotllo, li descorden les calses, quatre copets y amunt. El comensament no pot ésser millor.

Com que s'acosta *Tots-Sants*, en Puntas vinga fer panallets. En Rodríguez la posa entre les cames de l'Allach y aquest consuma la violació d'en Cuervo. Picament de mans, de peus y esgargalmelament de entusiastes.

Els estudiants s'enfaden, y sense entendres de raons n'encarreguen un d'exprés a n'el petit Armet. Aquest la reb d'en Puntas, fa una mitja volta de mico y la fica suaument a n'en Reñé.

L'Armet vol menjarse en Gat-vell; fins arriva a menaçarlo! Després tira un córner y l'Aguirreche l'aprofita per ficarshi de peus. Según goal de l'«Universitary».

Durant la primera part l'«Universitary» jugá admirablement. Som ja al descans.

El «Barcelona»'s reuneix en mitj del camp y's juramenten pera guanyar. Desde allavores el «Barcelona» apreta de ferm. En Forns corre a 250 per hora, y centra, rematant l'Allach amb gran finura.

Les cárregues d'alguns anglesos están al ordre del día. Sembla que vulguin montar als jugadors contraris. Una d'aquestes vegades l'Allach cau de costelles y li tenen de fer fregues. El *referee*, que era'l seu germá, demana satisfaccions, y en vista de que l'Aguirreche s'el passejava y no sapiguent com castigar la brutalitat del seu *brother*, aplica al «Universitary» l'article 606 de la lley de Burots *(penalty)*; el públic protesta y l'Ateel sense contemplacions, ja que's tractava d'un partit amistós, la pica a goal quan en Cuervo s'havía retirat de la porta. Grans protestes.

En el sol, gran *merdieri* y mascarades a granel.

Amb tantes ficades en Cuervo ja no pot més ni hi veu de cap ull. Avans d'acabar el partit ni colocan altres dugues, que fan cinc. Diuen que'l dilluns no va menjar carn d'olla, per no trovarhi pilota.

Resum. — Tarda avorrida; la monja, en Puntas, Varela, Aguirreche y nostre émul Papitu molt be; del «Barcelona» el *padre*, en Rosquilla, *mi hermanito* y en Menglanilla. Els anglesos fent el pau; tant es aixi, que'l doctor Torruella manifestá amb cara seria y gest enérgic que'l seu Club no jugaría mai més ont hi haguessin anglesos. Molt be. Xócala, noi.

***

LA JUNTA GENERAL DE LA F. C. C. F.

Ha sigut molt llarga y encara no s'ha acabat. Nosaltres la tenim curta... la missió de ressenyarla, pero a mitj m'agrada o a mitj m'en fot (ball) hi dedicarem alguns comentaris.

Aquí van:

En Torruella presidía, pelut, barbut y convensut; amb aquell garbo. Ni el mateix Romanones.

Els clubs defensaven per boca dels seus delegats les modificacions dels antics y suats estatuts.

.... Y ara parla en Gimeno, amb veu timbrada; ara l'ilastre prim y serena ment, y ara s'hi fica en Peris, y ara en Papitu. S'hi torna a ficar en Peris; ning, ning... Campaneta...

Tot anava llis, com un cólic forsat, quan a n'els delegats del «Barcelona» s'els hi va acudir parlar de *lligues*. Els menors presents se varen mitj sofocar. Es pelut parlar de *lligues* tractantse ja d'un *joc de cames* com es el foot-ball. Pero no va ser res, puig quan la discussió anava fent escabrosa el doctor y president fica ma a la campana y tothom va quedar estret y callat...

Y pera acabar y quan els presents menys s'ho pensaven, s'els hi va aixecar... la sessió, a instancies de la Presidencia especialista.

Opera bufa

(Advertencia: La música a gust del llegidor)

. . . . . .

L'escena en un despatx d'una casa de comers. Personatges: Un *forquilla* (llegéixin ho en la llengua d'en Cervantes), una preciosa viudeta y diferents espectadors qu'en el desenrotllament del nostre *melodrama* no fan us de la paraula. *Epoca:* Fa uns quants díes. *Dreta:* La de qui vulguin. *Esquerra:* El costat contrari. Sense consueta.

Al aixecarse'l teló apareixen a l'escena varis pixatinters embrutant papers y matant cigarrets, l'esmentat *tenedor* (trenta anys, guapot y bigoti a la Nort-Americana), y una xicota viuda (per havérseli mort el marit tres mesos després d'haverse casat) desde fa un mes. Bonica, cara ovalada, amb cutis finíssim, cabell negre com les mores quan son madures, boqueta de pinyó (amb el nas no'ns hi várem fixar) y ulls qu'encenen més qu'un encenedor automátic, pero que actualment están voltats de fondes ulleres motivades segurament per tant... plorar la mort del seu marit, que tingué'l desacert d'anarsen d'aquest món quan li feia... poden contar quina falta!!

***

—Bon día tinguin.

—Qué se li ofereix?

—Vinc a pagar les facturetes pendents.

—Vol fer el favor d'esperar un moment?

—Amb molt gust.

Pausa, durant la qual el tenedor obre son llibre de comptes *volants* y examina'l *déficit* de la clienta.

—Miris: te cinc facturetes qu'importen en conjunt 606'69 pessetes.

—Fássim el *rebut* y li pagaré.

Altra pausa, la necessaria pera extendre un rebut.

—Si es servida (donantli el paperot).

—Que no'm fará l'obsequi de ferme un detal de les factures que pago? (Tornantli.)

—Amb molt gust. (Y ensenyantli'l rebut):

—Vol que li fiqui al darrera?

—No. Fíquimho al devant. Es millor, per la meva regla.

***

Mentres l'aixerit tenedor li esta ficant, cau rápidament el teló.

A la sabatería

Un jove entra en una sabatería y demana un parell de sabates rosses, que li *emprova* una dependenta amb una cara, uns ulls y uns contorns capassos de fer perdre'l seny.

Les sabates costen un xic d'entrar, lo que dona lloc a que la dependenta pregunti al jove parroquiá:

—No li venen encare?

—No, senyoreta —respón el minyó.

—Vejam —diu ella,— li donaré un altre apretadeta y ja li entrará desseguida.

Un jugador posat a cura

En Quimet Cabarroques era un xicot de totes prendes. Vivía a Sabadell, colocat de dependent en el despatx d'una fábrica. Trevallador com el qui més, hauría sigut l'orgull y l'encant dels seus principals a no mitjansar una circonstancia bastant perillosa: la seva afició boja a fer apostes.

Com el célebre personatge de Mark Twain, propietari de la pobre granota saltadora, en Quimet Cabarroques apostava sobre tot. Anava pe'l carrer amb un amic y veia passar dos autos fent la mateixa ruta: apostava sobre quin arrivaría primer al capdevall del carrer. Estava en el despatx y al principal esperava pel día 6 resposta a una carta: aposta que la contestació no vindrá fins el día 7. El diari anunciava pluja pera l'endemá: aposta que faría un sol com un tortell. Passava una senyora en estat interessant: aposta que seria nen o que sería nena. Y així successivament.

Un día sentí ganes de volar, de trevallar a una ciutat més gran, a Barcelona. Y sabent d'una colocació, feu recomanarse pel seu propi principal. Aquest escrigué a la casa de Barcelona, donant molt bones referencies d'en Quimet, peró fent la salvetat de que anés en compte, ja que's tractava d'un xicot aficionat a les apostes. L'amo de la casa de Barcelona contestá en el sentit de que tractantse d'un bon dependent, no's preocupava de lo demés. Ja procuraría ferli perdre tant tonta afició quan la ocasió's presentés.

En Quimet Cabarroques vingué a Barcelona, comensá a trevallar y el seu nou principal vegé prompte que's tractava d'un xicot de totes prendes.

Passá un mes y en Quimet no doná mostres de la afició a les apostes, semblant als ulls de l'amo que la casa de Sabadell li havía fet aquelles observacions per un excés de bon zel.

Peró es el cas que un matí, al arrivar el principal al despatx, en Quimet se'l quedá mirant y li diu:

—Fa moltes ulleres, avui.

A l'endemá, a la mateixa hora, repeteix la cantarella:

—Fa moltes ulleres.

Y afegeix:

—Sab que penso? Que vosté té morenes. N'estic segur. Aquesta mena d'ulleres qué vosté fa, no fallen.

El seu principal, quedá tot extranyat. En sa vida havía sentit la més lleu molestia que revelés lo que deia el seu dependent, y li contestá que no's preocupés, que sens dubte sofría una equivocació.

Peró en Quimet insistí:

—Lo que jo li dic es que vosté té morenes, y miri si n'estic segur, que m'hi jugo cinc mil pessetes!

Bó, ja hi som! pensá el seu principal. Peró en l'acte creuá pel seu front la idea de que se li presentava una bona ocasió pera fer perdre la mala costum al seu dependent.

—Accepto! Cinc mil pessetes.

Quedaren en que anirien a ca'l metge y que's faría el reconeixement al seu devant. Firmaren el compromís y la cosa quedá enllestida pera l'endemá.

Presentats a ca'l metge, se feu el reconeixement. No hi havíen tals morenes. En Quimet va semblar quedar contrariat.

—En fi, ja veurá, més val així... Jo'm preocupava per la seva salut...

Y pagá les cinc mil de l'aita.

El principal den Quimet Cabarroques escrigué triomfalment a la casa de Sabadell:

«Ja se m'ha presentat una bona ocasió de fer perdre la mala costum an en Quimet. Li acabo de guanyar cinc mil pessetes. No crec que tingui ganes de tornarhi.» Y a continuació explicava còm havía anat la cosa.

La contestació de la casa de Sabadell fou aquesta:

«La feta no donará pas, y ho sentim, el resultat que vosté creu. En Quimet ha perdut amb vosté cinc mil pessetes, peró tingui en compte que al marxar d'aquí va apostarsen deu mil amb nosaltres que avans de que passés un mes li hauría vist el cul»...

La mala setmana

Per tot el barri se deia:

—Com a cassador, el senyor Joan. Mirin que es deria! Apenes s'obre la veda, ja'l tens díes y més díes corrent entre bardices darrera de perdius y llebres, conills y tòrts.

Veritat que mata. Poques taules de Barcelona tan proveídes de cassa com la seva. Oh! y fresca sempre.

—Es el gos.

—No volem quitar mérits al gos, peró: y el seu bon ull? y l'escopeta anglesa?

Don Joan y el gos s'en reien per sota'l nas d'aques tes coses. Ells pla sabíen en qué passaven la setmana don Joan a casa d'una mosseta blincadissa com un víme y morena com úna gitana que li feia oblidar aquelles greixors y blancors de la senyora Antonia, que li feien fástic, vómits y pudor. El gos, de panxa al sol.

La cassa era de la «Pollería y Caza», que es casa de confiansa.

Peró vingué un jorn en el qual don Joan marxá dient:

—Adeu, Antonieta. M'en vaig de cassera. Mal ser qu'entre'l *Chulo* y jo no portem mitja dotzena de perdiu y altres tants conills.

—Trigareu molt?

—Tres o quatre díes, potser cinc.

—Adeu, rei meu!

—Adeu, princesa!

—Divertiuse.

—No'm faltis.

—Bojot!

. . . . . .

Y vet aquí que a l'endemá a quarts de vuit truque fort al pis ont dormía la senyora Antonia.

—Crinc!...

—Ja va!...

—Crinc!...

—Va!

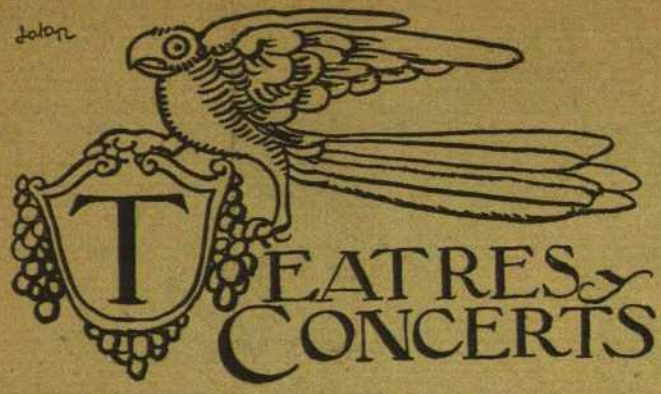
—Crinc! Crinc! Crinc!...

—Dimontri!... Qui es? Tu?... Qué t'ha passat, Joan meu? Que no estás bo? No portes res?

—Que vols que porti, dona? M'havía descuidat de que estávem en la mala setmana.

—Y pensar que a hores d'are el *Titànic* se deu alimentar de patates y faves ofegades!

PRINCIPAL.—*La revolución desde abajo.*—Tindría de caure del bon sentit de les empreses y companyies castellanes que venen a passar uns mesos a Barcelona, el no pendre al públic per criatura de bolquers. Pretindre que'ns empassem Sinesio Delgado, Martínez Sierra, Linares y demés familia es viure ben be a la lluna. Cap a un altre aviadet, que si no el públic se refreda.

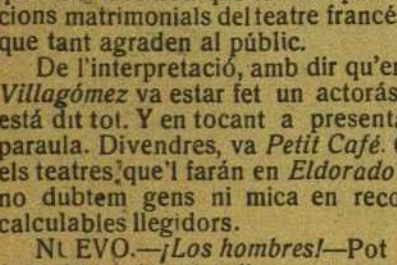
NOVETATS.—Quan hagi sortit PAPITU, ja haurá tingut lloc l'estrena de *La cena de los cardenales.* Ne parlarem la vinenta setmana. Ara sols cal fer constar qu'én *Calvo* ha fet un gros éxit amb el brillant *Don Alvaro.*

ELDORADO.—Ja cal que Don Frederic Reparaz dongui les gracies a n'en *Villagómez*, que li ha fet triomfar el desarreglo que de *El Tifón* n'ha fet aquell bon senyor. *Los hijos del sol naciente*—títol de bunyol vienés, empescat pe'l senyor Reparaz, — mereixia una traducció més honrada, car *El Tifón* es de les obres més serioses qu'hem vist pe'ls escenaris. Que'l públic no s'ha acabat de convéncer? Pitjor pe'l públic. L'obra tanca un gran drama, d'assumpte nou, construit hábilment, amb veritable estudi de tipus, quelcom més nou que les complicacions matrimonials del teatre francés que tant agraden al públic.

El gran Sampere del Nou

De l'interpretació, amb dir qu'en *Villagómez* va estar fet un actorás, está dit tot. Y en tocant a presentació, espléndida n'es la paraula. Divendres, va *Petit Café.* Com creiem que de tots els teatres que'l farán en *Eldorado* es ont pot sortir millor, no dubtem gens ni mica en recomenarho als nostres incalculables llegidors.

NOVEDADES.—*¡Los hombres!*—Pot estarne ben satisfet del éxit obtingut nostre llargarut company *Armando Oliveros.* *¡Los hombres!* tenen forsa gracia, l'obreta surt be y les rialles son estrepitoses.

La Amparo Guillén

SORIANO.—*La novia del teniente.* — De totes les operetes que van estrenades durant la present temporada, es indiscutible que per ara *La novia del teniente* es la millor de totes. El *cake* que canten y ballen les setze segones tiples, el dúo cómic, el concertant del segón acte, l'aria del tenor y el dúo final, mostres son suficientes pera acreditar a aquesta opereta. Ara afegeixin que la *Rodríguez*, la famosa *Mercedes Gay*, la *Zaldivia*, en *Pepe Bergés*, el tenor *Navarro* y en *Castillo* hi están pistonudament be y que la presentació es vistosa, y queda dit tot.

APOLO.—*Giordano Bruno.*—Els de PAPITU, que sem bla que tot ens ho prenem a broma, tenim molt series adm racions que no ens vendríem per cap diner. Una d'elles e la que sentim profondament pe'l gran filosop y tocador d guitarra *Don José Fola Igúrbide.* Hem fruit el *Giordano* y boca s'ens torna mel y regalessia. Pensem véurela diferente vegades y fins publicar en próxim número alguns fragmen del *Giordano Fola* original d'en *Bruno Igúrbide.* Avui pe avui ens manca l'espai. La *Puchol*, en *Rojas*, en *Perelló* demés companys, dient amb éxit despampanants pensa ments filosófics.

CÓMIC.—Magnífic acolliment li va fer el públic paral lístic en la nit del debut a n'en *Parreño*, perque en *Federic* es dels que te incondicionals aquí y arreu. Ademés, cor que amb ell formen actors de la valua d'en *Pepe Alfonso* en *Carlets Delhom*, en *Forquet* y actríus de la talla de *Santolaria* y de la *Marieta Morera*—y per sobre de tots *Chil*, que per nosaltres es sagrat, maneja la caixa de trons,—no te qu'extranyar a ningú qu'aquesta company fassi una excelenta temporada.

LÍRIC.—La companyia que dirigeix en *Rodríguez de Vega* continúa portant gent y gent a aquest teatre. *El cuarto número 6* y *Chalán de honras*, com a guinyols fan el se fet, qu'es brillantissim. El públic, cada día més nombró Aquesta setmana s'anuncien *La clínica del Doctor Goudró* y *El secreto del abismo*, guinyolandos arxisuperiors.

KEIFFER.

Divagió trascendenta

Desde que'l món es món que's ve dient que no ha res necessari y que fará malament tot home, dona cosa que, empés per la vanitat, se tingui per insubst tuible. Qué més necessari pera l'home que la dona, o b al revés, l'home pera la dona? Y no obstant, existeixe exemplars de mascles, que no direm indignes perqu no'ns agrada insultar, que prescindeixen de les d nes, y dones a les quals tampoc escarnirem, que pre cindeixen dels homes. Que cadascú trii pera passar vida'l forat que li convingui. Nosaltres no direm res, si hem fet constar lo que precedeix es tant sols pera r forsar les paraules amb que comensa aquesta divagaci que en el món no hi ha res necessari ni insubstituibl

Sempre s'ha dit que lo primer de tot es el viure y filosofar després, amb lo qual s'expressa que la moral l'art, la filosofía y la política, son coses superflues, c ho prova alló tant sabut de que'l que afegeix cienc afegeix dolor y de que no hi ha res tant bo pera'l viur tranquil com la santa simplicitat, es a dir, com el n llegir diaris, créuresho tot y no rumiar gens ni mic Quedem, doncs, en que lo essencial es viure y pera viure'l menjar; que tothom está enterat de que son l tripes les que sostenen el cos y no'l cos a les tripes.

Are be, en el menjar, qué será lo necessari? La car No, perque n'hi ha que no'n tasten y molts que's passe l'any convensuts de qu'es una cosa fantástica. Ademé pera provarnos que a més de no ésser necessaria, es d lenta, han sortit els vegetarians. Ho serán les verdure Tampoc. Quántes vegades no hem dit: «De verdure qué'n mengi qui vulgui». Aleshores, será lo substancia ment necessari'l nostre pa de cada día. El pa, adm

per tothom y mal passat de moda; el pa, unes vegades nacionalista, com el de casa y unes altres internacional. com el de Viena; a voltes plebeu y materialísta, com el que'ns guanyem, y altres esperitual, com el que'ns ofereix la nostre mare Iglesia? Certament, el pa, potser es de lo més necessari, peró tampoc ho acaba d'ésser. Recordem que molts homes viuen sense ell, qu'hem presenciat manifestacions demanant «Pa y treball», senyal de que no'n tenían, y que no será tant necessari quan les persones sensates asseguren que no tant sols de pa viu l'home...

Arrivats aquí, tenim de confessar qne lo primer de tot pera viure es viure. No es que pretenguem haver fet amb aixó un descobriment, peró tothom estará conforme en que no's viu sense existir, es a dir, sense tenir un cos, compost, com diuen en les escoles, de cap, tronc y extremitats. Seguint en la recerca de lo necessari en el món, ens tenim de preguntar: Si el cos es un compost de membres, quin d'ells será'l més necessari?

Deturemnos, estimats llegidors de PAPITU, devant d'una botiga ortopédica, de cán Clausolles si voleu. Heus aquí un ninot que fa l'efecte d'un home fet a trossos y recullits els seus membres en un cabás y tornat a reconstruir, subjectant lo trencat amb ferros, llaunes, corretges y lligadures, y substituint lo desaparescut amb cames, brassos, tripes o cervells postissos.

Y a lo que anávem. Us manca una cama? La trobareu de fusta o goma. Heu perdut un bras? El podeu comprar, ben tornejat y fort. Que teníu l'estómac fet malbé? Doncs en tots els periódics teníu anunciat l'estómac artificial. Y no diguem res dels que no tenen res al cap o viuen amb un pulmó o amb el fetge malmés, y d'aquells altres que no tenen cor ni entranyes. Res es necessari en el cos humá, y res es insubstituible.

Res? No; res, no. Hi ha quelcom que no's compra en cap botiga, ni pot ésser substituit per fusta, goma o llauna, ni adobat amb polvos, perque ell es pe'ls polvos y no'ls polvos pera ell. D'ell va néixer l'humanitat, y l'humanitat acabará quan ell s'acabi. Qui no'l te o el te atrofiat, no trovará remei en la botica, amb l'agravant que així com els metges pera adobar un nas, per exemple, ne treuen carn agena o d'un mateix, pera aquest membre no hi ha carn possible. Qui gemega ja ha rebut, y quan se gemega per un cas així, moltes vegades se reb de veritat.

No hi ha, doncs, altre cosa necessaria al mon que aquest orgue de que estem parlant, com ho acabem de demostrar. Cuideulo, conserveulo, amics, perque no te preu ni substitut; perque quan se perd, l'home deixa d'ésser home.

—Pero —dirán vostés— n'hi ha que no'l tenen y be viuen.

Molta veritat, pero creguin que quan falta, alló no es viure.

—Ai, senyoreta! Si's va arremangant d'aquesta manera no se pas aont anirá a parar.
—Dispensi, jove: jo no paro per ningú.

De platja

Era la temporada de la quaresma, l'época de l'any en que més sardina's pesca y més bona.

Acabaven d'arrivar de sa cotidiana tasca les barques, curulles de peix de totes classes.

Els pescadors comensaren a repartir la pesca entre les xamoses peixeteres, que feia estona que s'esperaven.

Havent en Gori acabat ja la seva feina, pregunta a un company per en Tófol, y aquell li respongué:

—L'he vist ficant la seva sardina en el paner de la Pepeta.

Un home mal educat *(Històric)*

En Peret era un home molt de la barrila; tant barrilaire com els nois de PAPITU, sols que tenía un defecte qu'aquestos no tenen: era un xic mal educat. En Peret estava lo que se'n diu bojament enamorat, y l'objecte de la seva guilladura era una xicota molt aixerideta y molt bufona. Com en el llas del matrimoni hi son agafats els més refractaris quan s'ensopega amb una xicota —com l'Agneta del nostre amic— d'ulls encisadors, en Peret caigué y a l'altar portá a la seva aimada.

Una vegada arreglats els papers y plens tots els requisits qu'en aqnestos cassos son de rúbrica, arrivá'l jorn en que'l nostre home, junt amb la seva aimada, se dirigí cap a l'iglesia, ont ja'ls esperava'l sacerdot. Després de que aquest celebrá les cerimonies de costum, arrivá'l moment en el que's fa la célebre pregunta: «Vosté vol per esposa a Fulana de tal?» «Vosté vol per espòs a Fulano de tal?» a la qual solen contestar els contraents amb un *sí, pare* més o menys sincer. El sacerdot, doncs, feu la pregunta al nostre amic: «Vosté vol per esposa a donya Agna X X?». Y'l nostre amic, patentisant la seva mala educació, respongué solament amb un *sí*. El sacerdot volgué rectificar, y afegí, amb la santa intenció de que en Peret ho repetís: *Pare*.

—Això ja ho veurem... Faré'l que puga —respongué flemátic en Peret.

Auténtic

Una senyora entra en un colmado y s'en va directament a que la serveixi l'amo de l'establiment, qu'está darrera el taulell.

Va comprar varis articles, y entre un d'ells va demanar un parell d'ous.

Així que l'anava despatxant li posava els articles sobre'l taulell pera poguer després fer el compte de tot plegat, peró la senyora amb por de que'ls ous no's trenquessin, s'els va ficar dintre'l cistell, de lo que no s'en va adonar l'amo.

Una vegada ja tot servit, fa l'home el recompte y hi trova a faltar el parell d'ous; y creient qu'era cosa del dependent, li preguntá amb veu alta:

—Rafel, que m'has tocat els ous?

Y avensantse la senyora a la resposta, li diu:

—No, senyor; he sigut jo, que m'els he ficat a dintre.

Històric

Els «Gil» a Sant Andreu son gaire bè tant populars com els «Durand» a París; o sinó, preguntin a qualsevol dona de la susdida barriada per «cân Gil» y'ls donará raó d'una de les més afamades pasteleríes, com si ho pregunten a qualsevol home, si bè també coneix a n'aquest els donara raó d'un altre que si be no tant conegut a l'época present, per moments se va popularisant. Aquest altre «Gil» es barber, y a no ser que sabem que viu dels parroquians que paguen —que no sempre paguen tots— ens arrivaríem a creure que viu d'ilusions.

Figúrinse que l'altre día va anar a parar a les seves mans una postal de quinze céntims en la que hi havía fotografiada una parella d'enamorats. Doncs, a n'el nostre barber ens li agafa la manía de que'l jove de la postal se sembla a n'ell, y ja'n te prou pera fer la comedia ensenyantla a tots els parroquians, que uns formalisantse y altres prenentho a broma, tots li diuen que es ell mateix ..

Peró no n'hi va haver prou d'això, sino que al cap de pocs díes la citada postal se trovava en mans d'una colla de xicotes entre les que n'hi havía una que havía sigut formalment promesa molt temps amb ell, y que no sabem per quina causa avui ja no ho es. Això poc ens importa.

Lo cert es que les xicotes, com suposarán, tot era passejársel de les mans de l'una a les de l'altra, y amb els seus *peros* corresponents acordaren de que s'hi semblava una mica, quan per estarne més segures decidiren preguntar a la que havía festejat amb ell:

—S'hi sembla o no?

—De tot arreu, menos de la tarota —respongué ella.

—Per qué?

—Molt senzillament. Perque la d'aquest —referintse al jove de la postal— es curta y li fa ganxo, y a n'ell jo sempre li he vista llarga y dreta.

—Ella podrá ser tan honrada com vosté vulgui, pero lo que vosté te, es lo que jo li dic

Endevinalla

N'hi ha de grosses y petites;
Tenen pell que las resguarda;
No servint se te pansida
Y quan s'usa está tivanta.
Els joves s'hi diverteixen,
Els corre per entre cames
Y tenen gran alegría
Quan a dins poden ficarla.

(La solució al número següent)

Solució al número passat

LA CABELLERA

CORRESPONDENCIA

Consuelo.—Miri, Consuelo: demanins tot lo que vulgui menys que diguem mal de l'un y de l'altre. En Paco Ferrer y l'Adela no sabem qui son y a casa seva'ls coneixen.

Riparti.—Será publicat.

K. Rall.—Está be, molt bé, peró no hi ha manera de ferlo passar. Es massa clar y catalá.

Kon-y-Hous.—Vostésa l saben molt llarga y nosaltres tenim el temps molt curt.

Piera.—Molt be. Contes com aquest fan el negoci de PAPITU.

Bernat Xinxola.—Vosté y el senyor Piera se poden dar les mans.

Cama d'all.—Lo que vosté ens explica fa olor de cuento de «Centre Catolic».

Fa. Be. Ese.—Qué li diré jo ara? Me sembla que sí que's pot aprofitar.

Guanapatu.—Serveix.

J. Selapi.—Aprofitem lo dels pebrots.

J. de Teming.—Cuan mucho gusto lo aprofitaremos, ya que Dios ni don.

M. Erda.—Es molt rebuscat, peró vaja, potser encara li publicarem.

J. R. Snablas.—Com que vosté mateix, amb una amabilitat digna de tota consideració, s'ofereix a enviarnos altres coses, si les qu'ens envía no'ns fan pessa més ens estimarem, si no li sab greu, publicarli les qu'ens enviará que les qu'ens envía.

Von Mathi.—Pel Calendari, pot molt ben anar.

Jànet.—Es molt brut, amb tot y que no es gens vert.

Pastanaga.—Dels jocs de paraules qu'ens envía n'aprofitem un. El d'aquells que prenen Balzac, está molt be, peró el dediquem a la memoria del gran novelista y no'l publiquem.

Pitus.—Si es un amic dels senyors Rusiñol y Cases, ja pot pensar qu'aquets dos senyors s'enfadarien.

R. O. K.—Aprofitem l'endevinalla, sense necessitat d'afegirhi l'estirabot qu'ens ofereix. De lo altre ja'n parlarem.

Beta Blanca.—Calendari.

Paix.—Será també pe'l Calendari y fará furor entre els que'l comprarán.

Tito La Grossa.—N'aprofitem un parell.

A. Cama Sec.—Lo qu'ens envía es molt afalagador per nostre PAPITU, peró la gent dirá qu'ens ho hem fet venir massa be.

Sopes.—Es lo que vosté diu: es históric, peró no te gaire gracia.

Cunitu.—Es molt llarc y no acaba en punta, amb tot y qu'está ben escrit.

Sami.—Ho guardarem per l'Almanac que preparem, el qual, si no hi ha res de nou, será l'apoteosis de la figa, de la fava, de la catanera y demés llegums que'l públic s'empassa com a brescas.

Blanco.—Arreglat y dissimulat servirá per l'Almanac.

Sagerbat.—Aprofitem el primer.

J. M. de Terrassa.—Santa Ignoscencia.

P. V. G.—Del *cas bunic* que vosté ens envía n'extreurem un bisto.

Virosta.—Vosté diu qu'en el *Delirium Tremens* ni havía que no estaven tan be. Tot lo que vulgui, peró aquelles no eren denunciables.

Parsifal.—El de Wagner es tot un'altre cosa.

J. G.—Vosté es un constant enviador y un día o altre n'encertará alguna.

Bosch.—No está massa massa be.

Olimpic.—No li sabríem dir si es vosté mateix o un altre que se sembla.

Tarrós.—N'aprofitarem un *tarrós*.

Cánino.—Excelentíssim y Ilustríssim senyor: Nosaltres no som anticlericals.

Client Nou.—La carta que vosté ens envía diu així: «Amics PAPITU: Passa a saludarlos un *Clienton* acompanyant uns petits trevalls, esperant sa molt noble resposta al seu setmanari de sa molt digna direcció, en PAPITU, que d'ésser favorescut en la publicació d'un o altre, ánim tindré pera ferne algún altre pera continuar enviánlhoshi. No havía encar mai fet cap trevallet.» Ja pot veure que'ns estimem més publicar la carta que'ls trevalls.

R. Segarra.—El dibuix no fa per casa.

I. Carpinter.—L'aprofitarem.

Xarrapa.—Ja está be, peró es rebuscat.

Suc-carelli.—Jo li diré: de segurs no hi anem si ho publiquem de manera que per sí o per no més val no publicarho.

L. M. N. O.—L'assumpte es molt gastat, y fassis cárreg de que cada día ens l'envíen.

Buhonero del all.—Sí.

Pac Llonza.—Vosté sembla una persona molt enraonada. En vista d'això, li publicarem un epigrama dels qu'ens envía en un número y uns quants dels altres al Calendari.

Sublimat Corrossiu.—Deia que'l podem publicar sense cap compromís; está be.

Veronal germans.—La endevinalla está molt be y la publicarem

Ribero.—El *Recort d un día* el publicarem al Calendari del any nou.

Isidro Madrid.—Aquell que de devant se sembla al seu pare y de detrás a la seva mare, deu tenir tota la raó.

Antonio Martínez.—Entenguis amb el senyor Pitus, perque per mí això son *pitus y flautes*. Si li convé li enviaré el nom del senyor Pitus.

Detective.—Això de l'autenticitat y el cuento de *rigurosament* históric es un ardit de que molts se valen pera veure si'ls hi publiquem lo qu'ens envíen. Vosté, qu'es detective, pensi, mediti y reflexioni.

Keepil.—Pel Calendari del any nou.

Papitu II.—Lo qu'ens envía es molt usat, peró del comensament de «Coses de promesos» ens en recordarem tota la vida; y perque no's perdi per l'escoiá el copiarem aquí pels sigles dels sigles. Diu así: «L'Enriqueta es una noia molt maca, molt bufona y molt xamosa; es a dir, un pimpollo, una mina d'hermosura. Te divuit anys molt ben fets, y unes formes que fan posar els ulls en blanc; com si t'acabessin de donar una punyalada al mitj del cor.» Molt be, jove. Vosté te un estil encisador, peró fi y delicat com un ala de papallona, ja veu que li basto a dir; peró te un greu psrill l'estil de vosté, y es que si vosté se proposa explotarlo se li esvairá.

Salvador Mestre.—Hem tingut tant gust en conéixel, y, ja ho sab, disposi. El senyor es l'autor de l'endevinalla publicada al número 202 del nostre xamós PAPITU. El día que pujem a Sant Sadurní de Noya ja tindrem el gust de saludarlo.

Un 3 búscales-totes.—No's pot publicar en virtut del article 353 del códic penal.

Sátir.—Per la raó precedent deixem de publicar l'endevinalla, els últims dos versos de la qual son els següents: «Això sempre qu'altre cosa, ha rebut bateig de sang». Ja'm poden entendre.

Pitus.—Dels tres últims que m'envía, un per publicar desseguida y els altres pe'l Calendari.

Miss Thery.—Ho aprofitarem pel Calendari. Lo de les dones de casa y cases de dones y altres brometes qu'ens envía no li podem publicar per raons d'Estat.

W. X. Y. Z.—
A vos, Pare etern, vos dic
que no sou home ni dona;
si'ls lladres voleu trovar
son els de sota la trona.

Aquests versos del rector de Vallfogona qu'ens envía ens agradan molt. Fet y fet, Mossén Vicens García era'l capellá del PAPITU.

A. Peudret.—No hi ha joc de paraules.

Maneta de Bombo Street.—Es un cuento molt anciá.

Parsifal.—Ah! Parsifal, Parsifal, y qu'es gat vosté; lo qu'ens envía fa riure molt y potser si ens decidim ho publicarem al Calendari.

Hagen.—Es molt rebuscat.

Boira de Tarrasa.—Desde Terrassa som molt favorescuts amb envíos pero no'ns acaben de fer el pes.

Sada Xolf.—Ho trovo molt ignoscent, que vol que li digui.

Xixa.—Ja's va publicar al PAPITU, al principi que jo n'era director.

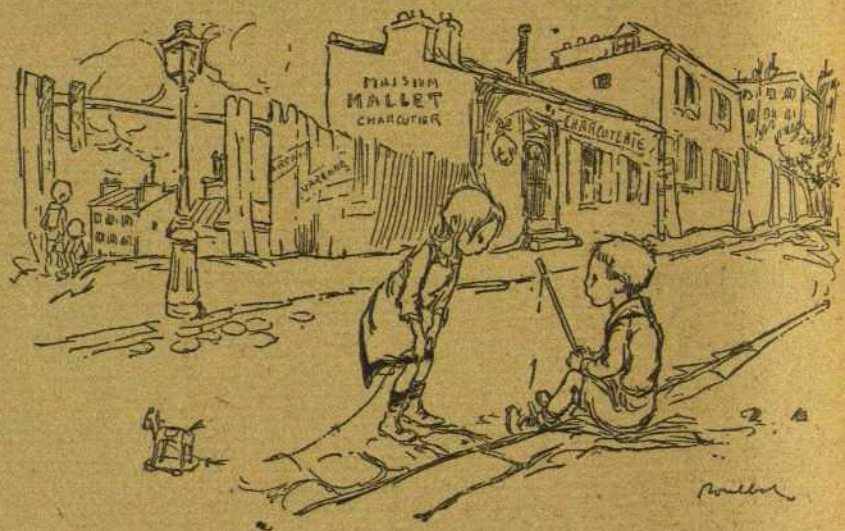
Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR EXTRANGER

—Te dic qu'es un irrigador... Per cert qu'es ben práctic: te dugues cánules.

(De *Le Rire*)

DESITJ D'INSTRUIRSE

—Y digues, cóm ho fan els peixos pera sentarse?

—Tinc por de que tinguis fred, Riri.
—No'n tinguis de por. Quan jo tingui fred... avans ja haurá fet calor.

(De *Le Rire*)

Passeig de Gracia, 18 : BASTIDA : Passeig de Gracia, 18

Casa especial en grans novetats a preus incompatibles

SASTRERÍA

Trajos y abrics models anglesos desde **25** pessetes.—Ermilles fantasía desde **2'95** pessetes.—Pantalons cheviot girats de baix desde **7'95** pessetes.—Impermeables anglesos desde **35** pessetes. **SOMBREROS** anglesos desde **5** pessetes.—**GORRES** angleses a **2'95** pessetes.—**GENRES DE PUNT ANGLES.** Trajos desde **4'95** pessetes.—**MITJONS** gran fantasía a **8** pessetes dotzena.—**BISUTERIA.** Gemelos desde **0'50** pessetes.

CAMISERÍA

Camises classe 1.ª desde **2'95** pessetes.—Colls a **0'50** pessetes, classe 1.ª, **5** pessetes dotzena.

CORBATERÍA

Pales més grans, tot seda, desde **0'95** pesetes.—**BUFANDES** liana desde **0'95** pessetes.—**GUANTS** anglesos.—**Agencia especial de les millors sastreríes de Londres pera trajos a mida pera senyor y senyora, fets a dita capital y entregats a domicili.**—Assortit immens de teles pera trajos y abrics del més exquisit gust londinenc.

OBSERVACIÓ: Aquesta casa te en totes les seccións articles de classes superiors sempre ab la mínima diferencia d'un 25 per 100 d'economía.

VENDES EXCLUSIVAMENT AL COMPTAT

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis, Albúmina, incontinencia d'orina* y altres. Mètodo senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balmes). BARCELONA

¡DELIRIUM TREMENS!

1.er tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

PAL-LAS

Diccionari Enciclopédic Manual

: : : : en cinc idiomes : : : :

PREU: 10 Ptes.

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:
Mendizábal, 6, 1.er - De 11 a 12 y de 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:
Fustería, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ample)
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

Ella.—Que te l'Enric, que sempre porta aquella ditxosa mà a la butxaca?
Ell.—Es que la te molt grossa.